

PREGLED	UREDI	UKLONI	REVISIONS
---------	-------	--------	-----------

Tri priče o pristupačnosti, životu s invaliditetom, inkluziji i borbi za dostojanstvo

Nataša Rožić
Mikolašević, dipl.
novinar
29.10.2025

Da, i osobe s invaliditetom rade, izlaze na kave, izložbe, koncerte, studiraju, putuju, bave se sportom, odlaze u kupovinu, podižu obitelji, traže stan, grade kuću, plaćaju račune...

Umjesto uvoda pustit ću da nas priče mojih sugovornika još jednom podsjetišto to znači živjeti s invaliditetom, manevrirati između vidljivih i nevidljivih barijera i tražiti svoje mjesto pod suncem, u prostoru i društvu.

Mislila sam da sam nula, da ni u čemu nisam dobra, da ne vrijedim

Da sam se prije nekih sedam godina susrela s Dragicom Vukić, sadašnjom predsjednicom Udruge slijepih Zadarske županije, ne bismo vodile ovako otvoren razgovor o njezinom invaliditetu. To mi sama priznaje. Dugo joj je trebalo da počne živjeti s njim bez osjećaja manje vrijednosti. Bio je to užasan kompleks koji je, nažalost, usmjerio velik dio njezinog života.

Rodila se s visokom kratkovidnošću i s bolesnom pozadinom oka. Imala je nešto vida koji je koristila u svakodnevnom životu, odškolovala se, radila, međutim, bolest je napredovala i s 38 godina počela je gubiti ostatak vida. Prije nego što je došla u udrugu, praktički se zatvorila u svoja četiri zida.

Dragica Vukić, predsjednica Udruge slijepih Zadarske županije

„Bili su to strašni kompleksi kojih sam se kasnije uspjela osloboditi. Mislila sam da sam nula, da ni u čemu nisam dobra, da ne vrijedim. Nije me bilo briga za išta, ništa mi se nije dalo, izmišljala sam razloge samo da ne idem van kad me netko pozove. Vodite neki učmal život i onda se u jednom trenutku nađete pred zidom. Shvatila sam da moram napraviti nešto za sebe da više ne bude tako. Promijenila sam svoj mentalni sklop i makla se iz svog začahurenog života i prostora. Stepenicu po stepenicu, popni se ovdje, popni se ondje...“

se uvijek, ovo ti je tu, ovo ti je tamo i tako je kretanje, govori mi izlogika u svojoj iskrenoj ispovijesti.

Situacija je takva kakva je, svjesna je da na bolje neće ići. Vid joj se neće vratiti. Ali se zato više ne želi opterećivati istim sitnicama, želi što više moći iskoristiti od svog života. Otkako je prije nešto više od šest godina došla u udruhu, postala je slobodnija, otvorenija, konstantno upoznaje nove ljude, nove prostore, doživljava nove životne situacije. Sretna je.

„U udruzi smo praktički svi isti. Ne moram nikome ništa objašnjavati, svi smo u istoj situaciji. Družimo se, organiziramo radionice, izlete... Od velike su nam pomoći naši **videći pratitelji** koji će nas odvesti, dovesti gdje god, pomoći što god nam treba, ali nam puno u svemu znači i podrška naših bližnjih i okoline.“

Drugića u društvu videćeg pratitelja Ivana Milkovića i voditeljice projekata Ivane Vidović

Naći se prvi put u nepoznatom prostoru – to je strašno

Zanimalo me koliko se u svom kretanju prostorom oslanja na druga osjetila.

„Rekla sam ljudima: U mojoj blizini nemojte ništa šaptati. Toliko mi je dobar sluh. A raspoznavanje stvari po opipu mi je savršeno. Dok nisam počela nositi naočale, kasnije kontaktne leće, sve mi je uvijek bilo u magli. Još kao malo dijete pipala sam sve oko sebe, tako sam razvijala to osjetilo. I danas, gdje god nešto kupujem, uvijek tražim da mi to stave u ruke. Po opipu točno znam što je, kako izgleda, ima li nešto na površini, recimo, neke voćke, mogu si sve to predočiti u glavi, jedino boje ne mogu. Isto kao kad mi netko nešto opisuje, pokušavam stvoriti sliku toga u glavi.“

U percipiranju fizičkog prostora osobe oštećenog vida oslanjaju se na osjetilo dodir i sluha (foto: Udruga slijepih Zadarske županije)

Za slijepe i slabovidne osobe najveći stres i nesigurnost nastaje kada se po prvi put nađu u nekom prostoru, ističe Dragica.

„Prvi put kada sam u nekom nepoznatom prostoru, to je strašno. Stojim i čekam da mi netko pomogne. Ali onda, ako se nekoliko puta ponovno zateknem u tom istom prostoru, polako se već mogu kretati po nekom osjećaju. Tu sam zapela prvi put, ovo mi je ondje..., počnem se polako privikavati.“

Članovi udruge i njihovi prijatelji iz Šibenika u obilasku izložbe u Providurovoj palači (foto: Udruga slijepih Zadarske županije)

Kako poboljšati pristupačnost javnih prostora slijepim i slabovidnim osobama u Zadru?

Pristupne rampe, rukohvati, spušteni rubnjaci uvelike im pomažu i olakšavaju kretanje, objašnjava mi Dragica.

„Lakše nam je popeti se i spustiti po rampi nego po stepenicama, kada moraš paziti da ne promašiš koju ili se oslanjati na drugoga da ti govori gdje je koja stepenica. Rukohvati su isto od velike pomoći. Kad se penjem stepenicama, kažem: Samo mi recite gdje je rukohvat. Bilo bi dobro da su rubnjaci na stepenicama u kontrastnoj boji. Ako je svijetla stepenica, da je rubnjak tamniji. To puno pomaže onima koji su slabovidni jer onda mogu uočiti razliku i znati da im slijedi nova stepenica. Toga rijetko gdje ima, pogotovo ne u starijim zgradama.“

Taktilna polja upozorenja čepaste strukture na stubištu jedne javno-poslovne zgrade u Zadru.

U suradnji s Gradom Zadrom nastojat će osigurati dodatne zvučne semafore na frekventnim lokacijama kao što su križanje kod "Male pošte", Opće bolnice Zadar i Poliklinike, a dat je i prijedlog da se u gradske autobuse uvedu zvučne najave stanica, no to opet ovisi o Liburniji.

Posebno im je važno osigurati **traku vodilicu za slijepe** koja bi išla od ulice Branimirova obala prema mostu. Općenito im je za sigurnost kretanja potrebno što više **taktilnih oznaka na javnim površinama**, pješačkim prijelazima pogotovo.

Na prijelazu s Branimirove obale na most nužna je taktilna linija vođenja za sigurno kretanje osoba s oštećenjem vida

„Jednom sam se našla u situaciji da sam išla sama sa štapom. Došla sam do pješačkog prijelaza, ali nisam znala jesam li stala točno na zebru ili nisam, a s jedne i druge strane auti. Jedan je stao, drugi nije. Srce mi je skoro iskočilo od straha koliko sam bila u panici. Mislim si: Samo me pustite da prodem.“

Pohvalno je što na nizu pješačkih prijelaza postoje taktilna polja upozorenja, ali bi trebalo posaditi i na njihovom održavanju

Što je dostojanstvo?

Pitam je koliko je društvo napredovalo u tome da prvo vidi nju kao osobu, a ne njezin invaliditet.

„Iz nekog osobnog iskustva, mislim da društvo još uvijek prvenstveno vidi taj invaliditet, osim u situacijama kada dođu u bliži, direktni kontakt s nama pa nas onda počnu doživljavati na potpuno drukčiji način. Netko to ne može shvatiti, nekoga nije briga, netko razumije. Nadam se da će se ljudi promijeniti, ali mislim da treba proći još dosta vremena prije nego što nas prestanu doživljavati kao manje vrijedne. Da se razumijemo, meni nitko nije otvoreno rekao da sam manje vrijedna, ali iza leđa...“

Pristupačnost se uvijek objašnjava u kontekstu dostojanstva osoba s invaliditetom. Pitam je što za nju osobno znači dostojanstvo.

„Što je dostojanstvo? Smatram sebe jednom, pod navodnicima, normalnom osobom. Jedina razlika između mene i nekog drugog tko nema ovakav problem koji imam ja, isključivo je u tom problemu. Ja nisam bolesna. Ja samo ne vidim.“

OK, ne može raditi sve što može osoba koja vidi, koja ne ovisi o ičijoj pomoći, ali u puno toga može biti samostalna, funkcionalna na jedan drugi način, barem nastoji, pokušava, a kad treba, više se ne ustručava zatražiti pomoć.

„Jednostavno ne želim misliti i ne mislim o sebi da sam manje vrijedna nego bilo tko drugi. Svi smo mi u nečemu bolji, u nečemu gori od nekoga, ali smatram da sam dio društva. Ja želim biti dio društva. Ne želim da me se izdvaja po ikakvoj osnovi“, odgovorila mi je Dragica.

Gluhoća – nevidljiva invalidnost koji odvaja od ljudi

Kava u kafiću Doma na Poluotoku mali je ritual članova Udruge osoba oštećena sluha Zadarske županije, tajnika Mikija Savića i Žane Vukić, dopredsjednice i prevoditeljice hrvatskog znakovnog jezika. Bude ih i više na okupu, ovaj put sam im se ja pridružila.

„Svaka invalidnost je različita, svaka ima svoje potrebe, nisu sve iste. Slijepo osobe i osobe u invalidskim kolicima imaju drukčije potrebe u odnosu na gluhe osobe. Gluhoća je nevidljiva invalidnost koja odvaja od ljudi, ne od prostora. Vi kad vidite osobu na ulici, vi ne znate je li ona gluha ili nije, sve dok ne stupite s njom u kontakt. Gluhe osobe snalaze se u prostoru fantastično, fizički su jake i zdrave, problem nastaje kada u tom prostoru treba uspostaviti komunikaciju. To je problem s kojim se susreću čim otvore vrata svog doma“, u startu mi objašnjava Miki.

Miki Savić i Žana Vukić, Udruga osoba oštećena sluhom Zadarske županije

Potrebno je više vizualno-svjetlosnih najava, ali i strpljenja u komunikaciji

Osobe oštećena sluha oslanjaju se na ono što vide, no u javnim prostorima prevladavaju zvučna upozorenja, obavijesti, nedostaje više vizualno-svjetlosnih najava, pogotovo po bolnicama, sudovima... Komunikaciju s drugima otežava nepoznavanje znakovnog jezika, a u vremenu kada se sve odvija brže, više, jače, rijetki su oni koji imaju strpljenja i vremena objasniti, napisati gluhoj osobi što, kako, gdje kad nastupi zastoje u komunikaciji.

Induktivne petlje od velike su pomoći naglušnim osobama koje koriste slušne aparate i umjetne pužnice

„Oni su zato i osuđeni na sebe i svoj svijet, zato i postoji udruga koji im pomaže i skrbi o njima u svim segmentima života, od organizacije sportskih natjecanja, izleta do zapošljavanja. Iako su zbog gluhoće ograničeni što se tiče izbora zanimanja, u Zadru imamo tu sreću da je većina naših članova zaposlena. Trebalo je tu ponešto nagovaranja, upornosti pa i dosadivanja poslodavcima, ali se na kraju dogodilo ono što smo znali da će se dogoditi - svi su jako zahvalni što su dobili kvalitetne radnike. Gluhe osobe su sposobne i radit će sve, samo je potrebna određena doza strpljenja i razumijevanja“, kaže Miki.

Članovi udruge na jednom od izleta (foto: Privatna arhiva)

Uz svu modernu tehnologiju koja im donekle olakšava komunikaciju, njima je bitna živa osoba pored njih, bila ona tumač, prevoditelj, ističe.

Prevoditelji znakovnog jezika omogućuju osobama oštećena sluha ravnopravno sudjelovanje u društvu te pristup informacijama na hrvatskom znakovnom jeziku

Čitaj, pričaj!

Miki je dugogodišnji tajnik udruge. Bilo je još kandidata za taj posao, ali su se uplašili, on je ostao, ispričat će nam u šali. Žana ga zna otkako se rodila. Krsni kum je njezinoj kćerki.

„Što god treba bilo kojem članu udruge, Miki je tu za svakoga u bilo koje doba dana. Treba nam više ljudi poput njega“, kaže Žana.

Čita mi s usana i odgovara na moja pitanja. Da okrenem glavu i pričam u stranu, ne bi me razumjela. Vrlo je važno da, kada s nekim razgovara ili prevodi na znakovni što netko govori, jasno vidi govornikovo lice u prostoru.

„Da je sad ovdje jedan moj prijatelj, vi ne biste mogli komunicirati s njim, jer vas on ništa ne bi mogao razumjeti, niti znao što da vam odgovori. Nekim gluha ima nije samo komunikacija problem, već i razumijevanje. Vi ste meni postavili pitanje i ja mogu odgovoriti na njega jer ga razumijem, ali oni ne. Prvo bih im trebala na znakovnom pojednostaviti da bi ga oni razumijeli“, dodatno mi objašnjava.

Žana je gluha od rođenja. Genetika. Mama i tata su joj gluhi, njezino dvoje djece također. Nosi slušni aparat koji joj pomaže da čuje zvukove, ali ih ne raspoznaje.

„S mamom i tatom koji ne čuju, naučila sam da je normalno biti gluhi. Možda bi bilo drugačije da oni čuju. Mama je najviše radila sa mnom i zahvaljujući njoj sam naučila čitati s usana. Bila je prava „diktatorica“, govorila bi mi: Čitaj, pričaj! Imala sam tu ludu sreću da su oni znali kako treba raditi sa mnom i tako sam uspjela naučiti sve što treba.“

Najteže joj je bilo u srednjoj školi.

„Imala sam prevoditelja, ali okolina, djeca gledali su na gluhoću kao na zaraznu bolest. Moja je želja bila jednog dana raditi kao odgajateljica u vrtiću, a nakon što mi je jedna profesorica rekla da to ne mogu biti jer ne čujem, to me obilježilo. Sve ostalo u životu sam normalno prošla.“

U sjećanju joj je ostalo i razdoblje korone kada je išla roditi svoje drugo dijete.

„Prijevremeno sam rodila malu, doktori i sestre pod maskama, pričaju o mojoj bebi, ja ništa ne razumijem, molim ih da skinu maske. Pitam se tko će meni išta objasniti, a nitko mi zbog korone nije mogao doći u posjet. To je bilo za plakati.“

Znati znakovni jezik je pravo bogatstvo

Miki i Žana mi pričaju kako ima puno čujućih roditelja koji se crame svoje

djece koja ne čuju. Pokušavaju sa slušnim aparatima, ali to nije to. Znati znakovni jezik pravo je bogatstvo.

„Kada sam rodila prvo dijete mama mi je iznova govorila da ga učim znakovni kako bi prije progovorilo. To se i dogodilo. Dijete ne čuje, ono vizualno gleda kako otvarate usta i govorite ma-ma i onda ponavlja“, pojašnjava mi Žana.

Mnogi roditelji odbijaju uključiti svoju djecu u aktivnosti udruge. Eventualno ih zanimaju prava koja njihova djeca mogu ostvariti, ali ne i upoznavanje i druženje s ostalom gluhom djecom i članovima.

„Puno puta čujući roditelji kažu da ih to ne zanima, da to nije za njihovo dijete, ali ja im poručujem: Vaše dijete ima dva svijeta - gluhi i čujući, ono treba znati da nije samo u ovom svijetu, da postoji još ljudi poput njega. To su te neke predrasude ljudi koji misle da su gluhi nesposobni, da ne mogu ništa, da su osuđeni na propast“, kaže Žana.

Voljela bi da ljudi općenito imaju više strpljenja u komunikaciji s osobama oštećenog sluha.

„Sve varira od osobe do osobe. Neki ljudi će imati strpljenja da nam napišu na papir što su nam htjeli reći, a neki će nas u startu otkantati i reći: Ma nije ništa. Zašto to rade!? Mi ne čujemo, ali to ne znači da smo drugačiji od vas. Treba imati strpljenja i volje makar napisati na papir osnovno što ste htjeli reći ili pokušati objasniti gestikuliranjem, to barem svi koristimo u životu. Ne moraš biti vrhunski profesionalac da bi znao komunicirati s gluhimama“, poručuje Žana.

Veselo rođendansko okupljanje članova udruge (foto: Privatna arhiva)

Nekada nitko nije mario za pristupačnost, danas je puno bolje

Filip Jadrjiev je dopredsjednik Udruge tjelesnih invalida Zadarske županije. Ove su godine obilježili 40 godina postojanja i najbrojnija su udruga u županiji koja okuplja osobe s invaliditetom – njih 600-tinjak. Filip je njezin član gotovo od rođenja.

Filip Jadrjević, dopredsjednik Udruge tjelesnih invalida Zadarske županije

Kada je bio mlađi, bilo je puno teže nego danas, nitko nije mario za pristupačnost.

„Nekada, dok je još bilo dozvoljeno parkiranje uz bedeme, neki bi se parkirali na metar, a neki na 40, 20 cm od zida. Ja na metar širine mogu proći s invalidskim kolicima, na 40 cm ne mogu. Pravile su se strme rampe s 23, 25 posto nagiba, a moraju biti do pet posto. Neke zgrade su imale osiguran pristup, ali nakon što uđete u nju, ne možete dalje. Ili su se stavljala uska ulazna vrata kroz koja ne možete proći“, nabrojao nam je Filip.

Prepričao mi je par, u najblažem smislu, apsurdnih situacija u kojima se našao jer ljudi jednostavno nisu razmišljali o pristupačnosti. Previdjeli su je.

„Bio sam pozvan na jedan sastanak o inkluziji koji se održavao u crkvi sv. Donata. Morao sam im javiti da ne mogu doći, a kad su me upitali pa kako i zašto, odgovorio sam: Zato jer ste na poziciji gdje ne mogu doći. Stepenice su, a ja nisam vreća krumpira da me netko vozi ili nosi.“

Ili kad ga je jedna tvrtka zvala kako bi mu ponudila posao na 2. katu **zgrade bez lifta**, zanemarujući napomenu da se radi o osobi u invalidskim kolicima.

Ili slučaj od prije 15-ak godina, kada je zadarski **Zavod za zapošljavanje** još bio nepristupačan.

„Očekivali su da im se osobe s invaliditetom osobno dođu javiti u određenim vremenskim razmacima. Jednom su me pitali zašto im se nikad ne javljam, odgovorio sam im: Čisto da znate, ja sam vam tu ispred, ali ne mogu ući u vašu zgradu jer imate sedam stepenica ovako, onda 12 stepenica onako.“

Zadarski Centar za socijalnu skrb kao pozitivan primjer pristupačnosti

Ipak, s obzirom na to kako je bilo prije i kada, kako kaže, nisu imali ništa, u međuvremenu se jako puno napredovalo, ima zaista velikih pomaka po pitanju pristupačnosti.

Kao pozitivan primjer navodi Centar za **socijalnu skrb** koji se s nepristupačne lokacije „Pet nebodera“ preselio na novu na Voštarnici te je, kaže Filip, 100 posto prilagođen za osobe s invaliditetom i smanjene pokretljivosti.

„Imate osiguran parking, rampu, lift, na ulazu je osiguranje koje će vam pomoći sa svime što trebate, uputiti vas na nadležnu osobu... Bio sam nedavno tamo kao pratnja prijatelju. Sve smo obavili vrlo brzo i jednostavno“, komentirao je.

Nova zgrada Hrvatskog zavoda za socijalni rad, Područni ured Zadar

Općenito je u većim gradovima situacija bolja, u onim ruralnim puno slabija.

„Sve je to do ljudi koji su na ključnim mjestima, imaju li sluha za potrebe osoba s invaliditetom i želju da se nešto napravi. Uvijek treba gledati što još možemo poboljšati kako bismo dobili jednu razinu više“, kaže Filip.

Dodaje kako sama udruga proaktivno radi na poboljšanju pristupačnosti javnog prostora te svake godine u suradnji s građanima provode **akciju mapiranja arhitektonskih barijera** radi njihovog brzog i učinkovitog uklanjanja.

Udruga svake godine u suradnji s građanima provodi akciju mapiranja arhitektonskih barijera na području Zadra (foto: Udruga tjelesnih invalida Zadarske županije)

Kretanje u invalidskim kolicima po Poluotoku nije problem, ali je ako poželite ući u neki ugostiteljski objekt, suvenirnicu, muzej, crkvu... nisu svi pristupačni

Na ulazu u većinu trgovina na Poluotoku postoji prepreka u obliku jedne stepenice

Podizna platforma u Providarovej palači

Jedna Akropola u Ateni ima lift, a mi ne smijemo označiti parkirna mjesta niti osigurati pristupačnost zgrada jer su pod zaštitom

Dosad su jako dobro surađivali s Gradom Zadrom po pitanju parkirališnih mjesta za osobe s invaliditetom.

„Kao županijska udruga znamo gdje tko živi ne samo iz naše, već i iz drugih udruga i kad nam netko javi da na određenom mjestu postoji potreba za jednim, mi odemo snimiti situaciju i kao udruga upućujemo zamolbu prema Gradu da se na određenoj lokaciji iscrta parkirno mjesto. No nije problem samo staviti to parking mjesto, već morate i osigurati prilaz do njega“, navodi Filip.

Imaju 64 mjesta na samom Poluotoku, uključujući bliže parkinge na Branimiru, Lipotici i kod bivše pijace ispod Jazina. Kod Bedema je osigurano 40 mjesta, ali ona ne smiju biti obilježena kako bi trebalo jer konzervatori „ne daju pitorati po podu“.

Parkirališna mjesta rezervirana za osobe s invaliditetom kod Bedema ne smiju imati oznaku na kolniku zbog konzervatorske zaštite

„Što reći, jedan Rim koji je stariji od Zadra je maksimalno obilježen za osobe s invaliditetom. Jedna Akropola u Ateni, starija od Zadra ne znam koliko, ima na svojim zidinama postavljen lift. A mi smo kao pametni i čuvamo nešto pa nećemo dopustiti malo piture, niti ćemo osigurati pristupačnost u zgradama kao što je ona Gradskog poglavarstva jer se radi o starij kućama pod zaštitom.“

Ulaz u zadarsku gradsku upravu

Filip upozorava i na specifičnu situaciju kod Mirovinskog i Zdravstvenog, jer se prilikom preseljenja službi na novu lokaciju općenito nije vodilo računa o osiguranju parkinga, a koji je iznimno bitan ne samo za osobe s invaliditetom, već i za starije, slabije pokretne ljudi koji moraju dolaziti u ove područne urede.

Pristup i ulaz u zadarski Zavod za mirovinsko osiguranje dobar je primjer primjene univerzalnog dizajna, no nedostaje parkirališnih mjesta

Što prije prilagoditi stanice za niskopodne autobuse

I dok je situacija s parkirališnim mjestima zadovoljavajuća, od Grada očekuju veću agilnost po pitanju rješavanja problematike 20-ak **niskopodnih autobusa namijenjenih osobama s invaliditetom**

„Kada smo prije nekih pet, šest godina bili pozvani na predstavljanje prvih osam komada, rekao sam im u Gradu: Gospodo, ovo je lijepo, divno, bajno, ali vi imate jedan problem – nemate niti jednu prilagođenu stanicu. Oni su rekli da će pokušati to riješiti u što skorijem roku, međutim, osim stanice na Autobusnom kolodvoru, ništa nije napravljeno. Postoji još par stanica koje bi se mogle uz neke minimalne zahvate prilagoditi, ali to je to.“

Udruga podsjeca Grad na nužnu prilagodbu autobusnih stanica za niskopodne autobuse

Osigurajmo kvalitetnu pristupačnost u startu: projektanti i graditelji zovite nas!

Zove li itko za savjet kada treba riješiti određenu nepristupačnost, pitam ga...

„Neki zovu, većina ne. Bilo je slučajeva kada su nam se ljudi obratili s problemom, izašli smo na teren i rekli što se gdje može izvesti. Osobno sam u posljednje tri godine pomogao u izvedbi pet pristupnih rampi za kuće i zgrade.“

Napominje: svima onima koji projektiraju, grade, udruga uvijek stoji na raspolaganju po pitanju problematike osiguranja pristupačnosti.

„Ako mi u udruzi ne znamo rješenje, uvijek postoji osoba koja će znati što treba napraviti. Ja znam što je potrebno za one u invalidskim kolicima, netko zna što je potrebno slijepim i slabovidnim osobama, treći osobama oštećenog sluha.“

Lakše je i jeftinije ako se konzultirate s nama kako bi se u startu napravilo nešto kvalitetno i cjelovito, nego kasnije ići lupati, razbijati i naknadno izvoditi, a što će vas i vremenski i financijski dodatno koštati, a i pitanje je kakve će biti kvalitete“, poručuje Filip dionicima u gradnji.

Tekst je objavljen u okviru programa poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije

(Domaćinstvo za osiguranje sigurnosti u obitelji i zaposleni)

Ovdje možete pronaći do sada objavljene tekstove u sklopu novinarskog projekta **Projektiranje dostojanstva**

Fotogalerija

#Oznake

Materijali (tekstovi, fotografije, grafike i ostalo) na web stranicama egradnja.hr zaštićeno su intelektualno vlasništvo tvrtke T&S d.o.o. Zadar ili drugih pravnih osoba te su zaštićeni Zakonom o autorskim pravima. Ako želite naše materijale koristiti za edukacijske svrhe, slobodno nam se javite i rado ćemo vam izaći u susret.

Redakcija se ne mora slagati s mišljenjem autora i izjavama sugovornika te ne preuzima odgovornost za sadržaj reklamnih oglasa.

Povratak na vrh

PREGLED	UREDI	UKLONI	REVISIONS
---------	-------	--------	-----------

Pretplati se na egradnja.hr Newsletter

Ne propustite edukativan građevinski sadržaj. egradnja newsletter stiže na vašu adresu, prijavite se!

SUBSCRIBE

Novosti

Koliko su zgrade bolje nakon energetske obnove?

Kako je višestambena zgrada u zagrebačkim Gajucama postala primjer energetske obnove koji svi žele slijediti?

Kako projektirati i opremiti fitness dvoranu kao poticajan prostor za vježbanje?

Vaš namještaj može ispasti baš kako ste ga zamislili!

Nekretnine

Smještaj za odmor i stanovanje kao na odmoru

Održivost još čeka svoj trenutak: dominiraju stari stanovi i nepouzdati certifikati

Alfa stan grupa postaje MADO grupa: novi identitet za viziju "drugačijeg pojma doma"

Čulić zgrada: zbogom turisti, dobrodošli stalni stanari

Smještaj za odmor i stanovanje kao na odmoru

Održivost još čeka svoj trenutak: dominiraju stari stanovi i nepouzđani certifikati

Alfa stan grupa postaje MADO grupa: novi identitet za viziju "drugāčijeg pojma doma"

Čulić zgrada: zbogom turisti, dobrodošli stalni stanari

O nama

Marketing

[Prijavi se na naš newsletter](#)

